

paa, og det ærede Medlem maatte derfor kunne være med til Lovforslaget, da han ellers har Sympati for Tanken deri. Han mener jo, at der er Trang til det, som Lovforslaget beskæftiger sig med, nemlig med Jordbrønden i Maaden, hvorpaa Bearbejelsen foregaar. Det ærede Medlem kan ikke, naar han gaar ud fra det, komme til noget andet Resultat, end at der her forelægger et Grundlag, som man kunde bearbejde, og saa kunde man netop naa til det, som jeg antager, det ærede Medlem ønsker, nemlig at faa en stykkevis Reform paa dette paapegede Omraade. Men naar jeg gaar ud fra det, saa synes jeg ogsaa, at det ærede Medlems Indvending mod Lovforslaget var saa svidsfindig, om jeg saa maa sige, var i alt Hald en saa subtil juridisk Natur, at den ikke har meget at sige, hvis Udbringen, som det ærede Medlem antvarede, kunde ske med et enkelt Ord's Rættelse. Jeg kan henvise blot til, hvad det ærede Medlem indvænte mod Lovforslagets § 1. Naar der her blev gjort en Udbringer som denne, at der i Stedet for „sker“ kommer til at staa „kan ske“, saa er det hele gjort, og det er saa indlysende, forekommer det mig, for Mennesker, som ville tænke over, hvorledes dette Lovforslags § 1 skal forstaaes, at det er det, der er ment, at især et saa juridisk og skarpsindigt Medlem, som han med sin Kritik synes at være, maa have forstaaet dette uden den Anvisning, synes jeg, som jeg nu er nødt til at give ham. Jeg synes egentlig, det var noget, som det ærede Medlem brugte for at faa sin Kritik frem mod Forslaget; men jeg kan ikke forstaa, at han netop vil anvende det overfor et Forslag til en Reform, som han selv finder paatrængende, og som jeg mener, baade geistlige og Lægsfolk nære stor Sympati for. Det var den væsentlige Hovedindvending fra det ærede Medlems Side mod § 1 første Stykke. Hvad det andet Stykke angaar, træffes der Bestemmelser om, at enhver myndig Person ved skriftlig Erklæring kan bestemme, at han vil jordfæstes uden kirkelige Ceremonier, og saa kommer der udbiøede Bestemmelser angaaende de nærmeste Slægtninge, hvorledes de have at forholde sig overfor deres Slægtninges Begravelse. Jeg vil dertil sige: Jeg tror sikkert, der er Anledning til her at gøre nogle Forandringer; men i Virkeligheden er det da ingen Indvending at gøre mod et Lovforslag. Jeg har aldrig før hørt, at saadanne specielle Ting som dette, denne Bestemmelse overfor Slægtninge, skulde gøre Lovforslaget ubrugeligt som Grundlag. Det kan det ærede Medlem umuligt mene; det vil jo være noget, som et Udvalg kan be-

skæftige sig med. Men naar den ærede Minister gjorde den Indvending mod det andet Stykke, at det var galt, at f. Eks. en dantro Mand skulde kunne tage den Bestemmelse med Hensyn til sin afdøde Hustru, at hun skulde begraves uden kirkelige Ceremonier, og vilde se noget ukristeligt i den Bestemmelse, saa skal jeg gøre opmærksom paa, at det netop foregaar nu. Nu kan i Virkeligheden en kristelig Mand faa sin afdøde Kone eller en Kone kan faa sin afdøde Mand kristelig begravet, skønt hun er fuldt overbevist om, at Manden aldeles ikke havde de Meninger, som disse Ceremonier skulde være et Udtryk for eller Symbol paa. Det er det, som den ærede Minister finder saa særdeles oprørende; men desto mere Grund er der for den ærede Minister til at tage dette Lovforslag under velvillig Overvejelse, da det netop forbydes, hvis Lovforslaget bliver til Lov. Hvad § 2 angaar, finder jeg de Indvendinger, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valokreds kom med, uden synderlig Føje og uden synderlig Bægt. For mig er denne Paragraf den vigtigste — jeg veed ikke, om jeg deri ganske træffer den ærede Forslagsstillers Mening — fordi det er et Følelsemoment, der her kommer i Betragtning. For mig er det afgørende ved Begravelsen det, at den ikke er den samme for Føll her i Landet, som have en anden Mening end de anerkendte Trossamfund og Føllekirken, idet det for dem, naar de skulle have deres døde begravede, skal ske uden Ceremoni og Tale. Derved bliver Begravelsen i en saadan Grad ubygge og frygtelig, som det ikke kan være Meningen i et Samfund, naar man ikke skal stilles udenfor Loven. Jeg hørte ganske vist, at den ærede Minister havde den Ide, at Ligbrændingen passede paa visse katteriske og hedenske Personer og ikke paa andre og maatte skal foregaa paa Statens Anvisning saa hurtig som muligt. Hvis det ikke er Tilfældet, synes jeg, at vi skulle arbejde hen til, at Begravelsen foregaa for andre ogsaa saaledes, at den derved ikke berøves ethvert Følelsemoment. Ligesaa forsærdeligt det er for Mennesker, der ikke dele Føllekirkens Ansuelser, og som skulle have et Lig stædt i Jorden f. Eks. et Barn, som tilhører Føllekirken, da at maatte høre paa en Præsts Udtalelser, som maatte benytte denne Bestemmelse — det finder jeg — til at opbygge de tilstedeværende, om hvilke han aner, at de paa ingen Maade dele de religiøse Meninger, han har, lige saa forsærdeligt er det paa den anden Side at skulle berøves enhver Ceremoni ved Begravelsen, særlig det, at der tales nogle Ord, som for ethvert